

ИЛЧО И МИРЧО

I.

Илчо бѣше работливо и умно момче. Който го видѣше какъ вдига тежкия чукъ въ ковачницата на татка си, не можеше да се начуди, защо бѣше винаги намусенъ, сѣрдитъ. Но рече ли да запrikaзва съ него, веднага разбираше всичко.

Илчо бѣше глухонѣмъ.

Преди петъ-шестъ години тежка болестъ го събори на легло. Дълго боледува той. Когато се придигна отъ леглото, Илчо нищо не чуваше, нито можеше да говори.

Голѣма и тежка мжка, тежка като водениченъ камъкъ, легна на сѣрдцето и душата му. Той стана намусенъ, сѣрдитъ и сприхавъ.

Илчо растѣше и работѣше. На училище не ходѣше, а помагаше на татка си въ ковачницата. Духаше голѣмитѣ мѣхове, дигаше тежкия чукъ, удряше горещото желѣзо и растѣше. И израстна съ здрави рѣце, обгорѣло лице и широки, здрави плещи.

Всички негови врѣстници познаваха силата му и се пазѣха отъ него. Той леко ги трѣскаше празниченъ день край хорото, когато искаха да се борятъ съ него. А често неговитѣ борби свършваха и съ бой, та всички го отбѣгваха. Това го сѣрдѣше, караше се и викаше на своя езикъ:

— Жта а а!... Жта а а а!

Никой не разбираше езика му, но щомъ го чуваха да вика, всички бѣгаха кой на кжде види.

II.

Мирчо дойде отъ село да учи въ града. Той бѣше свършилъ първи класъ на село и се записа въ града въ втори класъ.

На село Мирчо бѣше най-силниятъ отъ всички свои другари. Той имъ бѣше главатаръ, той имъ бѣше войводата. Всички му се подчиняваха и той ги водѣше по чуждитѣ градини да бератъ сливи, ябълки и круши. Много пакости правѣше неговата дружина презъ лѣтото, но Мирчо бѣше синъ на селския първенецъ, бай Паско, добъръ и уважаванъ отъ всички селяни, та прощаваха палавщинитѣ на момчетата.

Мирчовиятъ татко искаше синъ му да стане ученъ